

dette Lovforslag, da det er omtalt saavel af Ministeren som af den foregaaende Taler, men at de 4 Instanser, vi har, voldrer meget Bryderi og undertiden kan hindre det, man vil, er en Selvfølge, saa vi maa en Vej ud; det er der ingen Tvivl om. Men om det just er den rigtige Vej, her er foreslaaet, er et andet Spørgsmaal. Det er sikkert, at Naturfredning er nødvendig, og at Samfundets Repræsentanter maa have Ret til at gennemføre en saadan Fredning, hvis de finder, at den vil være til Gavn for Samfundet i Almindelighed; og det hele bør ikke ved saadanne forskellige Vurderinger kunne bringes ud i det uviste. Derfor kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Sagen til Prøvelse i et Udvalg. Det glæder mig, at den ærede sidste Taler berørte dette, thi i et Udvalg kan vi se paa enkelte andre Smaating i Loven, som det muligvis kunde være rigtigt at rette med det samme. Jeg skal derfor anbefale, at Sagen gaar til Udvalgsbehandling.

Godskesen: I det oprindelige Lovforslag angaaende Naturfredning var det bestemt, at ogsaa Erstatningsspørgsmaalet skulde afgøres endeligt af Overfredningsnævnet. I Rigsdagen var man imidlertid betænkelig ved denne Ordning. Man mente, og vist med Rette, at de Mænd, der blev sat ind i Overfredningsnævnet, først og fremmest vilde blive valgt af Hensyn til deres Interesse for Gennemførelsen af Fredningen, og at det derfor kunde tænkes, at de, naar de skulde træffe en Afgørelse, trods al god Villie uvilkaarligt vilde trække dette Hensyn noget i Forgrunden i Forhold til Hensynet til den Ejer, hvem en Afstaaelse rammer, og som derfor skal have Erstatning. I alt Fald kunde Offentligheden faa den Opfattelse, at Forholdet var saaledes, og allerede dette vilde være uheldigt. Man blev derfor her i Rigsdagen enig om at henlægge Fastsættelsen af Erstatning til et særligt Organ, og man gik saa den Vej, at dette særlige Organ skulde være udmeldte Skønsmænd overensstemmende med Rigets almindelige Ret, særlig de Regler, som er givet i Loven om Afstaaelse af Jord til Kirkegaarde. Naar man gik den Vej, hængte det vist noget sammen med, at man mente, at Loven om Naturfredning kun vilde komme til praktisk Anvendelse i faa Tilfælde. Det har imidlertid vist sig, at Loven anvendes overmaade stærkt, hvad man naturligvis i og for sig ikke kan beklage, og at de nugældende Regler fører til Vidtløftighed, saaledes som det blev paa-peget af den ærede første Taler. Det er

derfor ganske rimeligt og naturligt, at man nu genoptager til Diskussion Spørgsmaalet om, hvilket Organ der rettest bør fastsætte Erstatningen. Jeg er enig med den ærede foregaaende Taler i, at dette bør være et særligt Organ, og jeg tror, at den højtærede Minister i Hovedsagen har truffet det rette ved den Maade, hvorpaa han har foreslaaet Taksationskommissionen sammensat. Kun i een Retning har jeg Betænkeligheder. Det vil nemlig ses af Lovforslaget, at det bliver Amtsraadet, som vælger Taksatorerne, selv om de Forhold, der skal træffes Afgørelse om, ligger i Købstæderne. Jeg skal ikke opholde mig ved det rent formelle, at Købstæderne jo ikke hører under Amtsraadene, og at den Myndighed, der skal vælge Taksatorerne, da i formel juridisk Henseende er en fremmed Myndighed. Jeg vil derimod fremhæve det reelle, at man nok kunde blive udsat for, at de Mænd, der blev valgt af Amtsraadet, af og til ikke havde tilstrækkelig Sagkundskab til at bedømme Forholdene i Købstæderne.

Jeg maa maaske nævne et Forhold, med Hensyn til hvilket jeg indrømmer, at det vilde være at sætte Sagen lidt paa Spidsen, hvis man førte det ud i det praktiske, men det vil være oplysende at nævne det, og det ligger mig særlig nær. Det er Forholdet vedrørende Udsigten fra Frederiksberg Bakke. Det er en Sag, som har været brændende for Frederiksberg i en Række Aar, og Kommunalbestyrelsen har ofret ret betydelige Beløb paa at bevare blot en lille Del af denne Udsigt. Nu kunde man tænke sig, at Spørgsmaalet om Bevarelsen af denne Udsigt kom for Fredningsautoriteterne, og saa vilde det dog vel være saa, at naar Erstatningsspørgsmaalet skulde afgøres f. Eks. af en Gaardejer i Gladsaxe og en Husejer i Avedøre, vilde de være omtrent lige saa vildfarende med Hensyn til Fastsættelsen af Erstatningen for den Skade, en københavnsk Grundejer lider ved ikke at maatte bygge over en vis Højde paa sin Grund, som to københavnske næringsdrivende vilde være, hvis de kom ud til Gladsaxe eller Avedøre og der skulde fastsætte, hvilken Erstatning en Landmand skulde have, fordi han ikke maatte dyrke sin Jord paa en vis Maade. Jeg kunde ønske, at man paa en eller anden Maade ogsaa fik Købstadsforhold — jeg siger altsaa ikke de formelle Købstadsinteresser, men de reelle Købstadsforhold — repræsenteret ved Fastsættelsen af Erstatningen. Hvorledes dette skal ske, kan man nærmere overveje i Udvalget. Jeg kunde tænke mig noget saadant som, at en af Taksatorerne